

— jak shora již podotknuto — Žofie M. podnět svým prohlášením, že nechá dojíti k soudnímu odhadu a stěžující si dědicové její, vstoupivši do právní situace po zůstavitelce se vyskytnuvši, jiného průkazu o nabývací hodnotě nemovitosti nepodali.

O druhých útratách, týkajících se soudního odhadu meliorací přístavbou prvního poschodí domu v r. 1909 se všemi vedlejšími pracemi, nesprávně tvrdí stížnost, že st-le k nim nezavdali podnět. Strana nepodala průkazu o tvrzených melioracích, podjal se ho tedy za ni úřad sám a sice provedením soudního odhadu, jež Žofie M. sama byla nabídla. Odhad ten byl ve prospěch strany a za ni a za účasti zástupce dědiců Žofie M. proveden, útraty s ním spojené tíží tedy stranu.

Stížnost jeví se tudíž ve všech směrech bezdůvodnou a bylo ji proto zamítnouti.

Č. 1321.

Úřední i státní: * Posuzuje-li se podle § 15 nař. z 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n. rovnocennost mimostátní veřejné služby co do vzdělání předepsaného pro civilní státní službu konceptní, nemůže býti přihlédáno k tomu, že do této služby dočasně byly přijímány síly pouze se dvěma státními zkouškami.

(Nález ze dne 24. dubna 1922 č. 17.668/21.)

V ě c: Dr. Hugo A. v B. proti ministerstvu financí v Praze o započtení služby obecního tajemníka.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím žal. úřadu z — nebylo vyhověno žádosti st-lově, aby mu jako finančnímu radovi provedením zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. započtena byla služební doba, kterou, maje prvou a druhou státní zkoušku, ztrávil jako obecní tajemník od 13. června 1903 do 1. února 1904, jelikož nelze tuto službu považovati za rovnocennou co do vzdělání a poněvadž i kdyby se propočítala v nižší skupině, nebylo by dosaženo X. hodnostní třídy.

Stížnost podána do rozhodnutí tohoto, pokud se jím oduznává rovnocennost zmíněné služby co do vzdělání. Nss nemohl ji však uznati za důvodnou. Podle zmocnění obsaženého v § 4. zák. ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. ustanovil § 15 nařízení ze dne 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n., že je veřejnou službu započítati plně, pokud je rovnocenná co do výkonu i vzdělání, předepsaného pro civilní státní službu, o niž jde.

Pro st-le, který nastoupil konceptní službu finanční dne 29. července 1905, pokud se týče před tím soudní praxi dnem 27. února 1904, obsažen jest předpis o předběžném vzdělání v zákoně ze dne 20. dubna 1893 č. 68 ř. z., který v § 1 ustanovuje, že výsledek studií předepsaných pro přijetí do státní služby na základě vzdělání právnického jest vykázaní výkonem tří státních zkoušek. Výkon jejich tvoří teprve úplné vysokoškolské vzdělání ve smyslu § 52 služ. pragm. požadované pro zařazení do skupiny A.

Není sporno, že veřejnou službu samosprávnou, o kterou jde, konal st-l s neúplným tímto předběžným vzděláním, stížnost však tvrdí, že podle výnosu presidia min. fin. ze dne 20. března 1919 č. 6849 pres. a ze dne

13. června 1921 č. 5774 pres. přijímání byli do konceptní služby finanční i ti, kdož vykonali pouze dvě státní zkoušky, ovšem s podmínkou, že bude třetí vykonána dodatečně. Podle § 1 cís. nař. ze dne 6. dubna 1859 č. 91 ř. z. mohou ovšem do konceptní služby státní přijímání býti i ti, kdož vykonali pouze státní zkoušku historickou a judiciální, avšak jen tehdy, je-li nedostatek sil plně kvalifikovaných. Nutno tedy míti na zřeteli, že jde o výjimku z pravidla, a je-li jí tudíž připuštěno, aby do služební doby započitatelné pro postup i výslužné byla včítatelnou služba konaná s neúplnou kvalifikací, lze z tohoto výjimečného předpisu pouze usuzovati, že tím — ovšem dojde-li řádného splnění podmínka o výkonu třetí státní zkoušky — pokládá se co do vzdělání za rovnocennou pouze státní služba těch zaměstnanců, kteří s touto úlevou byli přijati.

Není proto správný názor st-lův, že by podobnými opatřeními vůbec se snižovalo předepsané předběžné vzdělání a zejména, že by — nehledíc k tomu, že st-l uvádí opatření vydaná v době daleko pozdější, než kdy byl ve službě, o niž jde — bylo lze dovolávati se jich při posuzování, je-li jiná než státní veřejná služba se službou státní co do předepsaného vzdělání rovnocenná.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1322.

V y v l a s t n ě n í: * Zjistí-li se nevyhnutelná potřeba nemovitosti pro vlastní živnost majitele nemovitosti, není vyvlastnění podle zák. o stav. ruchu ze dne 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. možno ani tehdy, když se za nemovitost nabízí rovnoměrná náhrada.

(Nález ze dne 24. dubna 1922 č. 2767.)

V ě c: Obec L., zastoupená starostou Drem Františkem L., proti zemské správě politické v Praze o vyvlastnění jízдарny.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Okresní správa politická v L. vydala rozhodnutí z —, jež má v podstatě tento obsah:

»Městská rada zažádala za vyvlastnění zámecké jízдарny v L. pro vystavění budovy k účelům osvětovým (přednášky, lidová škola a pod.). Při místním šetření dne — bylo zjištěno, že prostory jízдарny se používá jako skladiště sudů a různých potřeb pro pivovar a jako kůlny pro vozy a že pachtýř pivovaru používá jízдарny k těmto účelům podle smlouvy, takže by bylo nutno postarati se v případě vyvlastnění pouze o náhradní kolnu pro vozy, ježto pachtýř prohlásil, že bídne by mohly býti umístěny jinde. Vzhledem k tomu, že nedošlo k dohodě mezi vlastníkem a žadatelem, vydává se po provedeném šetření na základě § 4 zák. ze dne 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n. z r. 1920 tento vyvlastňovací náález: Stará jízдарna při panství v L. vyvlastňuje se pro obec L. k postavení budovy k účelům osvětovým, jak shora uvedeno, pod následujícími podmínkami..... Za jízдарnu zaplatí obec L. částku 13.000 K a bude hraditi náklad spojený se zřízením náhradní kolny v nádvoří čp. — při pivovarských sklepech.... Při stanovení částky 13.000 K byla vzata v úvahu dle ustanovení uvedeného zákona pouze obecná hodnota pozemku a okolnost, že jízдарna